

Blikket ikke er mere end 36; men jeg tror, at der mange Steber føles Trang til saadanne, og at det vil være nødvendigt at gjøre en stor Udgift til dem. Fremdeles vil jeg tillade mig at bemærke, at, naar der til Hjælp til Lønning af personelle Kapellaner kun anslaaes 4,000 Kr., kan det altsaa ikke være den ærede Ministers Mening at bevilge mere end 10 Præster denne Understøttelse; men derved taber den rigtignok ikke Lidt i Værd, thi der maa jo antages at være langt flere end 10 Præster, der behøve en Kapellan.

Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig. Jeg skal med den største Beredvillighed stemme for Forslaget for at faae denne nu saalænge forhalede Sag en Gang bragt til en Ende, og naar den høitagtede Minister holder fat ved sit bestemte Løfte kun at tage Loven med en kirkeligt Fond, der famler disse Indtægter under et Hele og tilstøber en Overfugt, ser jeg heller ikke nogen egentlig Fare ved at gaa ind paa Lovforslaget. Jeg veed nok, at der er mange bekymrede Sjæle, men det er jo Noget, man er saa vant til. Man maa indrømme dem, der nu en Gang holde af det Bestaaende, som det er, at være ængstelige for enhver Forandring, ligesaa godt som man indrømmer Andre en saadan Mistenktsomhed, at de ikke kunne begribe, at, naar Staten er berettiget til at tage en Del af Noget, er den ogsaa berettiget til at tage det Hele og betragte det Hele som sin Eiendom. Den ærede Minister har opstillet den Sætning i den første Paragraf, som jeg for mit Vedkommende alle mine Dage har hyldet, at de til Kirken henlagte Midler ere Statens Eiendom; men dette godtgjør Staten ligesuldt og lige Meget, hvad enten den inddrager dem alle i een Fond, eller kun delvis inddrager dem, og hvad enten den holder dem samlede som en særlig Fond, eller den holder dem i Statskassen. I alle Tilfælde ere de i lige Grad godtgjorte at være Statens Eiendom.

N. Masmussen: Som den foregaaende Læser bemærkede, har Rigsdagen jo i en Del Aar bestjæftiget sig med lignende Lovforslag, og jeg skal yde den ærede Minister min Anerkjendelse for, at han forsaavidt i et af Hovedpunkterne er kommen den Anskuelse nær, som jeg og mine politiske Meningsfæller have gjort Fordring paa, nemlig ved Bestemmelsen om, at Embedsmændene nu skulle have fast Løn. Den anden Bestemmelse, som den ærede Minister ved Lovforslagets Forelæggelse især lagde Vægt paa, er den om Oftringen i Kirken. At den skal falde bort, have jo baade Regjeringen og begge Thingene forenet sig om i en tidligere Rigsdagsamling; men desuagtet er dette efter min Mening ogsaa et af Glændspunkterne i denne Lov, — forsaavidt der er noget Glændspunkt i den. Det ser jo nu ud til, at en

af Hovedvanskelighederne for denne Løvs Gjennemførelse muligvis bliver det omtalte separate Fond. Naar vi kaste Blikket paa § 1 og se, hvor utrykkelig det er udtalt, at Kirkens Midler skulle inddrages paa nærmere fastsatte Betingelser, og vi saa efterse disse Betingelser og deriblandt finde den nævnte Fond, saa kunde jeg for mit Vedkommende gjerne lade være at lægge nogenstomhelst Vægt paa denne Fond, fordi jeg er saa gjennemtrængt af den Overbevisning, at den aldrig vil komme til at besidde Midler, men at den derimod stadig vil komme med forøgede Krav til Statskassen; men det er mig derfor ogsaa uforstaaeligt, hvorfor vi fremdeles skulle have dette særlige Livstøttepunkt, naar det dog tydeligt og klart er udtalt, at det er Statskassens Midler, der nu inddrages under Statens Omraade. Jeg kan nu ikke med Tal godtgjøre min Formening om denne Fonds Status; men efter at jeg nu i en hel Række af Aar, ogsaa i Kirkekommissionen, har været bestjæftiget med denne Sag, er det bleven min Overbevisning, at, naar Indtægter og Udgifter afveies imod hinanden, vil der altid blive for saa Indtægter. Der vil, naar denne Lov bliver vedtagen, komme umodstaaelige Krav, som det vil blive umuligt fra Lovgivningsmagtens Side at modstaa, og jeg siger ogsaa for mit Vedkommende, at de Krav skulle heller ikke modstaa, men opfyldes. Der er berettigede Krav, som ville koste Penge, men som ikke maa eller kunne afvises. Jeg skulde ønske, at der blev indsat en lille Paragraf i dette Lovforslag, som utrykkelig sagde, at ingen Præst fra nu af maatte have 3 Kirker at prædike i. Dette forekommer mig nemlig urigtigt, idet Følgen deraf naturligvis bliver, at hver 3die Søndag bliver der ikke prædiktet i et af Sognene. Det er ingen god Tilstand, men en Uret mod den Menighed, der stilles saaledes. — § 2 indeholder en Bestemmelse om de Kjøbenhavnske og Kjøbstædernes Forhold. Jeg havde troet, at efter saa lang Overveelse vilde vi endelig fra Regjeringens Side have faaet et Lovforslag ogsaa i den Retning og faaet at se, hvorledes den vilde stille sig. Det er efter det Fællesskab i Byrder, der vil komme tilstøbe for Menighederne, og da navnlig det ligefremme Fællesskab med Hensyn til Pensionerne, som nu herester skulle udredes af Fonden, af megen Vigtighed at faae at vide, hvorledes dette Forhold skal afvikles. Jeg fortaar jo nok, at saalænge Kjøbstadaldene ere under den nuværende Ordning, skulle Kjøbstædernes Rasker ogsaa bære Pensionerne; men det er en Mærkelighed, naar man kommer ind i dette Forhold, at se, hvor lille Pensionbyrde der er baade i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne; det er en ren Ubetydelighed. Marsagen hertil er det jo ikke nødvendigt at paavise; men det er en Kjendsgjerning, at Pensionbyrden er forholdsvis lille i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Altsaa vil den Fond, som Kjøbenhavn og Kjøbstæderne ikke komme til at bidrage en Smule til, naar den nuværende Lov vedtages,